

Overweging 31 december 2011

lezing 1 Koningen vs. 1-12

**Welkom,
We hebben tijd gemaakt,
om hier te zijn vanavond.**

**Tijd hebben, tijd maken,
heeft eigenlijk niet zo veel te maken met de klok,
de uren, de kwartieren, de minuten.
Tijd hebben, tijd maken,
heeft vooral te maken met je eigen innerlijk.
Want,,o,, we hebben het druk,
we hebben eigenlijk geen tijd,
we voelen ons zelfs, vaak, opgejaagd.**

**Elia, de profeet uit de lezing,
is in zo`n gemoedstoestand,
hij is doodmoe,
hij wordt letterlijk opgejaagd,**

**De levenslange reizen van een mens,
en ook die van Elia,
worden vaak gekenmerkt door uitersten.**

**Als een dierbare overlijdt,
en je met elkaar terugblijkt
op hoe hij in het leven stond,
hoe zijn leven zich ontwikkelde,
de weg die hij is gegaan
dan realiseer je je vaak
hoe strijdig zo'n leven is geweest,
hoe vol tegenstellingen:
hoogtepunten en dieptepunten,
grote dromen en forse teleurstellingen,
momenten van kracht en vitaliteit
naast tijden van neerslachtigheid en futloosheid**

iets dergelijks,
horen we in het verhaal over Elia:
Waar hij eerst onverschrokken
de confrontatie opzoekt,
krijgt hij het nu benauwd
en vlucht om zijn leven te redden.
Hij legt zich neer onder een bremstruik en zegt:
“Het is genoeg! Neem nu mijn levensadem,
want ik ben niet beter dan mijn vaders”
Elia wenst te sterven.
Hij kan het leven niet meer aan.

Verderop in het verhaal
blijkt waarom Elia het niet meer ziet zitten.

Nadat hij verzorgd is door een engel
trekt hij de woestijn in,
een reis van 40 dagen en 40 nachten,
net zoals we later van Jezus lezen.
Beiden trekken de woestijn in,
het niemandsland,
door mensen verstoten,
aangewezen op zichzelf.
Elia gaat naar de berg Horeb,
waar God eerder aan Mozes verscheen.

En ook in dit verhaal verschijnt God.
Hij richt zich tot Elia en vraagt:
“Wat wil je hier. Elia ?”,
Elia stort zijn hart uit als hij zegt:
“De kinderen van Israel
hebben jouw Verbond verlaten
Jouw offerplaatsen hebben zij verbrijzeld,
jouw profeten hebben zij omgebracht met het zwaard,
ik alleen ben over”.

Wat een depressie!
Elia ziet het niet meer,
hij kan het niet zien.
In zijn besef heeft zijn volk God verlaten
en is hij de enige die is overgebleven.

En zie wat er gebeurt op die berg Horeb:
Aan Elia *verschijnt* God niet meer zoals aan Mozes,
in natuurgeweld en rampen,
Want na die storm,
die aardbeving en dat vuur wordt het STIL.
Een stilte die zo veelzeggend is
dat Elia God er in herkent.
Het is een..*sprekende* stilte,
De stem van een zachte stilte.

De levenslange reizen van een mens
worden vaak gekenmerkt door uitersten.
Dat zien we duidelijk in het verhaal van Elia.
In dat verhaal zien we ook
dat God zich tijdens onze weg
telkens op andere wijze laat zien.

Ik weet niet waar jij zit in dit verhaal ?
Waar je bent op je levenslange reis:
op de hoogte van de berg Horeb
en op de top van je kunnen ?
Of in de eenzaamheid van de woestijn
en de teleurstelling van je leven ?

Ik weet ook niet hoe God zich laat zien in jouw leven.
Met macht en kracht en goddelijk ingrijpen ?
Of door het *spreken* van de stilte ?
Of misschien is er helemaal geen sprake
van Gods aanwezigheid
en voelt je je van God verlaten.

Zo`n dag als vandaag,
de laatste van 2011
is misschien een dag
waarop je kritischer kijkt naar jezelf,
je meer bewust bent van je kunnen,
maar ook van je onvolmaaktheden,

Misschien is er een engel,
iemand bij jou, die zegt:
'Sta op, eet wat,
want anders is de reis te zwaar voor je.'
God ontmoeten doen we immers,
via onze medemens.
Hoe anders zou God tot ons kunnen spreken ?

In die ontmoeting vraagt God:
'Waarom ben je hier?'
Een vraag die uitnodigt om je hart uit te storten:
Alle twijfel, angst, teleurstelling, verdriet.
Op die vraag mag je eerlijk antwoord geven
in de hoop en het vertrouwen,
dat je zachtheid weer gewekt wordt,
dat je weer gaat zien
met de ogen van het kind..... van kerstmis,
en je toe durft vertrouwen aan het leven,
aan het licht,
aan de zachte stem van de stilte.

En zie wat er dan gebeurt:
als je innerlijk op die manier
geraakt wordt door de stem
van een zachte stilte !
Hoe je zacht kunt zijn voor jezelf,
voor je medemens.
hoe veel sterker je bent,
voor jezelf èn voor je medemens.....

Lees het lied van Huub Oosterhuis
later nog eens over
en let daarbij op de laatste 2 regels:
*Nog een leven zal ik reizen
nooit meer zonder reisgenoot.*